

LOTUSKNOPPEN

LOTUS-BUDS (LOTUSKNOPPEN) IS DE NAAM van een boek, geschreven door de Engelsche zendelinge Miss Amy Carmichael. Het handelt over kleine, donkerrooige, bruine Britsch-Indische kinderen. Het is geschreven door een begaafde schrijfster, met een moederlijk hart en haar groote liefde voor kinderen voelt ge in elke bladzijde van haar boek. Deze warme, moederlijke liefde strekt zich vooral uit tot kleine meisjes, die reeds heel jong door ouders of familie-leden „gewijd” zijn aan den dienst der goden, maar feitelijk bestemd voor een leven van schande en opgeofferd aan de booze lusten der priesters en hun handlangers.

Zij vergelijkt die kleine kinderen bij de teere, jonge, rose lotusknoppen, die uit de diepte van het donkere water hun weg naar boven hebben gevonden, lachend de reine bloemkelk hebben geopend in het zonlicht. Maar het water, waarop ze drijven, is het water van een vijver, toebehoorend aan een Indischen tempel. Het is een heilige vijver met heilige bloemen. Alléén de priester mag ze plukken, . . . maar als zijn schennige hand ze plukt, vertreedt tevens zijn voet de teere, nauw ontloken knoppen en besmeurt ze met modder.

Maar Hij, die eens gezegd heeft: „Laat de kinderkes tot Mij komen en verhindert ze niet, want derzulken is het koninkrijk der hemelen,” gaf Miss Carmichael in het hart, een heerlijk, maar o, zoo moeilijk werk te beginnen, het werk der redding van deze kleine kinderen. Ze wilde „Lotusknoppen” doen ontluiken en bloeien ter eer van hun Schepper.

Zij wil de kinderen reeds vroeg tot Jezus leiden.

En deze zoo wonderlijk geredde, ik zou haast zeggen onstolen kinderen, leeren ook reeds vroeg in het redtingswerk medeleven, en ook reeds vroeg kennen de kracht van het gebed, en de macht van den Vorst des Levens, die den vorst der duisternis heeft overwonnen.

In het boek „Lotusbuds” vertelt Miss Carmichael van de kinderen uit haar Kinderhuis te Dohnavur in Zuid-Engelsch-Indië. Zij heeft in dat boek prachtige platen opgenomen en aardige, goedgeslaagde portretten van de kleintjes, waarvan we enkele in dit nummer opnemen.

Miss Carmichael is ook de schrijfster van het pas door mij vertaalde boek „Mimosa,” en de zuster van Mimosa, Ster geheeten, is een der trouwe helpsters in het werk onder de kleintjes te Dohnavur.

J. H. K.

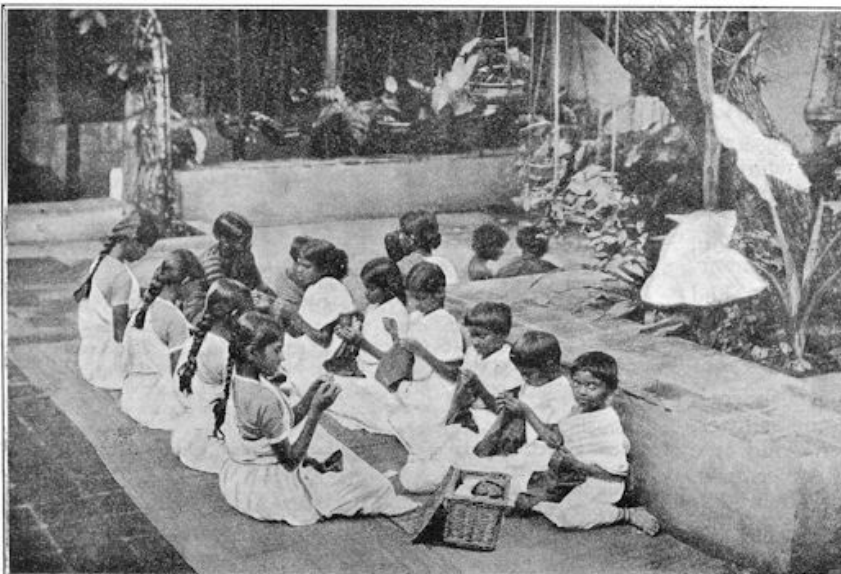

Dit is kleine Chellalu, drie en een half jaar oud.

Zij was zes maanden, toen zij te Dohnavur kwam, en haar verzorgsters vonden toen, dat men tien paar oogen en tien paar handen noodig had, om deze kleine woelwater in de gaten te houden. En dit is er met de jaren niet beter op geworden. De ondeugend flikkerende donkere oogen, zelfs de omgekrulde vingers en teenen, zijn vol uitdrukking van altijd nieuw bedacht kattekwaad.

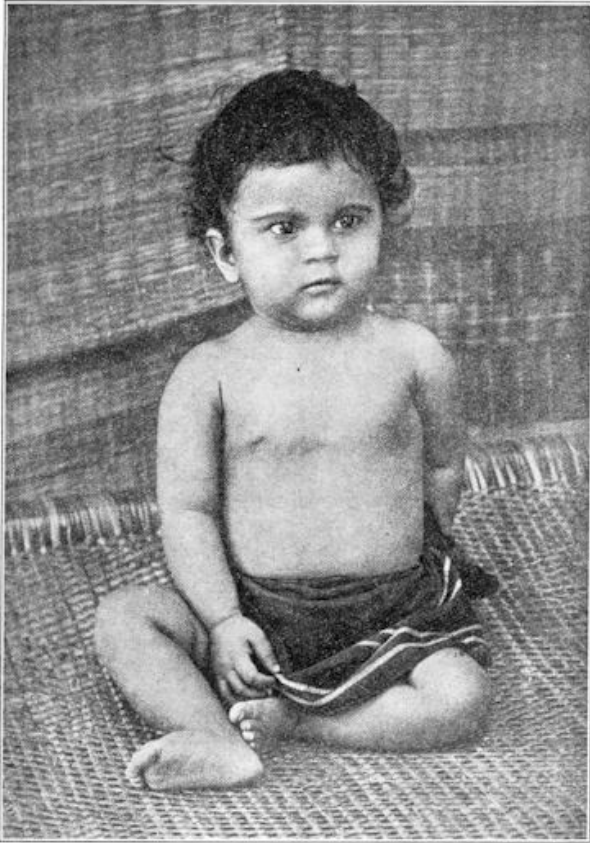
Eens werd zij gevonden staande op den rand van den diepen waterput, vol nieuwsgierigheid turend in die donkere diepte; een ander maal, toen zij zoek was, had zij zich genesteld in den puttemmer, hopende, dat zij op deze wijze zou kennis maken met de geheimen van de diepe bron!

Maar al geeft zij iedereen handen vol werk, toch is zij een groote lieveling der verzorgsters om haar warm hart en lieve, spontane manieren.

De naailes. — Als de babies opgroeien tot kleine meisjes met lange vlechten, ontvangen zij natuurlijk onderwijs in allerlei vakken, waarbij het naaien een voorname plaats inneemt.

Net als op Java zitten de meisjes op een mat op den grond. Ik ben benieuwd of de meisjes in Engelsch-Indië evenals de Javaansche meisjes de richting beter begrijpen bij de namen der windstreken dan bij de aanduiding van rechts en links of boven en beneden. Ik herinner mij nog heel goed, dat ik mijn Javaansche meisjes les gaf in het werken op stramien, en dan moest zeggen; eerst twee draden naar het Zuiden, en dan twee naar het Westen, enz.

Tara is de naam van deze kleine schat. Welk een prachtige oogen in dat mooie gezichtje! Kleine Tara zou zeker een prijs behalen op een baby-tentoonstelling, als een reclame-kind voor een of ander kindervoedsel, zoo heerlijk gezond ziet zij er uit.

Tara is nu reeds drie jaar.

Zij is geen kleine rakkert zooals Chellalu, maar heeft een zacht, liefhebbend, meegaand karakter. Een verwijtende blik is genoeg om haar hartje te breken. Miss Carmichael schrijft, dat zij juist daarom een kind is van veel zorg en veel gebed, want het leven, het Britsch-Indische leven met zijn velerlei verleiding zal voor haar niet gemakkelijk zijn. En de beschuttende armen kunnen haar niet altijd blijven beveiligen. Met Gods hulp wil zij de kleine Tara sterken tegen den strijd des levens.

Tweeërlei levensvisie staat onder de plaat van dit tweetal.

De bitter ongelukkige Teddy-beer heeft altijd honger, en hoewel zij pas haar flesch heeft gehad, vindt zij, dat zij het volste recht heeft op de flesch, bestemd voor een andere baby. En als die haar begeerig mondje voorbij gaat, dan zit zij eerst even stokstijf stil, opent zoo wijd mogelijk haar mond, en strekt haar handjes uit met een hartroerend gebaar, — maar dan in eens voelt zij zich gruwelijk verongelijkt en brult het uit van verdriet.

Gelukkig, dat haar gezond uiterlijk en gevulde ledematen de klacht van de kleine gewaande hongerlijdster weerspreken.

Jullanie. — De kleine, vroolijke Jullanie heeft een diep gevoel voor al wat schoon en poëtisch is.

Zie haar bruin gezichtje stralen, nu zij zitten mag op het mooie lange gras temidden van de bloemen, die zij zoo liefheeft.

Het is jammer, dat de plaat niet gekleurd is. Want het kleine bruine figuurtje in haar bonte kleding, gezeten op den terra-cotta-kleurigen grond vol gras en bloemen, met den diep-blauwen hemel als achtergrond, is vrij wat mooier dan deze zwarte afbeelding. De Oostersche kleuren ontbreken.

Toen onze Jullanie had hooren vertellen van den hemel en hoe mooi en heerlijk het daar was, bad zij 's avonds: „Heere Jezus, breng mij daár als-'t-U-blijft, of waar ook en wanneer Gij wilt; maar waar ik ook ben, blijf Gij daar bij mij.”